

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΓΑΝΤΑ ΧΑΝΤΑΜ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

5^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

Διήγημα με τίτλο:
«Τι σημαίνει ελευθερία;»

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ;

Όταν παλεύεις για την ελευθερία σου είναι κάτι ωραίο,
όταν πεθαίνεις για την ελευθερία της χώρας σου,
όταν ποτίζεις τη γη με το αίμα σου,
όταν απελευθερώνεις τη γη σου από την αδικία,
όταν απελευθερώνεις το λαό σου από την εκμετάλλευση,
όταν σπας το φράγμα του φόβου από τη ζωή σουτότε είναι κάτι θαυμάσιο!!
Ο θεός σε δημιούργησε για να ζεις ελεύθερος, γιατί είσαι άνθρωπος.

Μία χώρα πάνω στη γη, μεγάλη χώρα....Οι δρόμοι της μυρίζουν αγάπη και χαρά.
Κάθε πρωί ακούγονται οι φωνές των παιδιών να παίζουν. Τα κύματα στη θάλασσα
λατρεύουν τις φωνές των πουλιών και η νύχτα έχει τη δική της ιστορία κάθε βράδυ.
Τα αστέρια του ουρανού χορεύουν, τα σύννεφα παίζουν μουσική και το φεγγάρι
γράφει το τραγούδι της αγάπης.

Δύο παιδιά, ο Πιλάλ και ο Σαμίρ. Ο Πιλάλ είναι 12 χρονών και ο Σαμίρ είναι 13
χρονών. Οι δύο φίλοι πηγαίνουν σε ένα μεγάλο σχολείο. Κάθε μέρα ζωγραφίζουν ένα
κομμάτι από το μέλλον τους. Ο Σαμίρ θέλει να γίνει μηχανικός και ο Πιλάλ θέλει να
γίνει γιατρός.

Τα δύο παιδιά ακούνε στη τηλεόραση και στο δρόμο τη λέξη επανάσταση και τη λέξη
ελευθερία. Καινούριες λέξεις στα μυαλά των δύο παιδιών, δεν ξέρουν τι σημαίνει
ούτε επανάσταση, ούτε ελευθερία επειδή σε αυτή τη χώρα κανείς δεν έχει το θάρρος
να πει αυτές τις λέξεις.

Τα δύο παιδιά γράφουν αυτές τις λέξεις στον τοίχο του σχολείου τους χωρίς να
ξέρουν τη μοίρα τους. Όταν σχολάνε από το σχολείο τους, μπροστά τους σταματά ένα
μαύρο αυτοκίνητο. Δύο άντρες κατεβαίνουν. Μοιάζουν με τέρατα.
Παίρνουν τα δύο παιδιά, τους βαράνε, κλωτσιές από εδώ και από εκεί. Τα παιδιά
χάνουν τις αισθήσεις τους. Τους βάζουν στο αυτοκίνητο και τους παίρνουν.

Οι μητέρες τους τούς περιμένουν να γυρίσουν από το σχολείο. Ετοιμάζουν τα φαγητά που τους αρέσουν. Κρίμα! Δεν ξέρουν ότι τα παιδιά τους δεν θα γυρίσουν ποτέ. Η ώρα περνάει πολύ αργά αλλά οι καρδιές χτυπάνε γρήγορα με αγωνία.

Τα παιδιά ξαναβρίσκουν τις αισθήσεις τους, βρίσκουν τον εαυτό τους σε ένα μικρό δωμάτιο. Μυρίζει αίμα. Εδώ δεν υπάρχει παράθυρο, δεν υπάρχει φως. Μόνο μία τρύπα στο ταβάνι.

Η πόρτα είναι κλειδωμένη. Ακούγονται οι φωνές των ανθρώπων που πονάνε. Ο φόβος κυριαρχεί στις καρδιές των δύο παιδιών. Αναρωτιούνται πού βρίσκονται. Και φωνάζουν δυνατά: «Πού είμαστε; Γιατί είμαστε εδώ; Τί κάναμε για να είμαστε εδώ; Μας ακούει κανείς;».

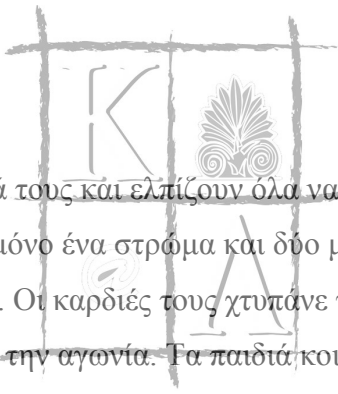
Ένας από αυτά τα τέρατα ανοίγει την πόρτα και αρχίζει να χτυπάει και να κλωτσάει τα παιδιά, ουρλιάζοντας: «Εδώ ήρθατε , για να σας μάθουμε εμείς τί σημαίνει επανάσταση και ελευθερία». Τα τέρατα βγαίνουν από το δωμάτιο αφήνοντας τα παιδιά να κλαίνε. Τώρα κατάλαβαν τα παιδιά τί σημαίνει ελευθερία. Πονάνε , πεινάνε, και κρυώνουν.

Τα παιδιά αναρωτιούνται γιατί είναι τόσο σκληροί αυτοί . Τόσο αξίζει η ελευθερία; Η ελευθερία είναι πολύ ακριβή, είναι μία λέξη που πνίγει τους τυράννους που απολαμβάνουν να πίνουν το αίμα των ανθρώπων. Παιδιά είναι, δεν αξίζουν τόσο σκληρή τιμωρία.

Η ώρα είναι 5 το βράδυ. Ξαφνικά έρχεται ένας άντρας, ανοίγει την πόρτα με μία κλωτσιά, τους πετά δύο κομμάτια ψωμί και ξανακλείνει την πόρτα. Τα παιδιά πεινασμένα τρώνε και μαζί με το ψωμί καταπίνουν τα δάκρυα από τα μάτια τους!

Οι μητέρες μέχρι τώρα ελπίζουν να γυρίσουν τα παιδιά τους. Κρίμα...! δεν ξέρουν ότι τα παιδιά τους θα γυρίσουν νεκρά!!!

Πέφτει η νύχτα. Τα αστέρια του ουρανού σταματάνε σιγά σιγά το χορό, τα σύννεφα μαζεύουν τα όργανά τους, και πάνε για ύπνο...

Τα παιδιά μαζεύουν τα όνειρά τους και ελπίζουν όλα να πάνε καλά.
Σε αυτό το δωμάτιο υπάρχει μόνο ένα στρώμα και δύο μαξιλάρια. Δεν μοιάζουν καθόλου με τα δωμάτια τους . Οι καρδιές τους χτυπάνε γρήγορα και οι καρδιές των μανάδων τους καίγονται από την αγωνία. Τα παιδιά κοιμούνται .

Η ώρα είναι 8. Τα παιδιά ξυπνάνε και νομίζουν ότι θα πάνε στο σχολείο τους σαν κάθε μέρα. Έχουν ξεχάσει ότι δεν μπορούν να βγουν από αυτό το δωμάτιο. Ξανακάθονται εκεί στη γωνία και περιμένουν κάποιον να τους ανοίξει την πόρτα. Ένα τέρας ανοίγει την πόρτα και παίρνει τον Σαμίρ. Ο Πιλάλ τρέχει και ρωτάει : «Πού πάτε ; Αφήστε τον!» Ο άντρας τον σπρώχνει και τον ρίχνει κάτω. Παίρνουν τον Σαμίρ σε ένα μικρό δωμάτιο, που έχει μέσα όλα τα εργαλεία των βασανιστηρίων . Τον βάζουν πάνω σε μία καρέκλα που είναι συνδεδεμένη με το ηλεκτρικό ρεύμα. Πονάει, φωνάζει, σπρώχνει. Τα τέρατα γελάνε, βρίζουν και φωνάζουν: «Αυτό, για να μάθεις τί σημαίνει ελευθερία!» Είναι άνθρωποι; Έχουν καρδιά; Η απάντηση είναι ότι αυτοί δεν μοιάζουν καθόλου με ανθρώπους.

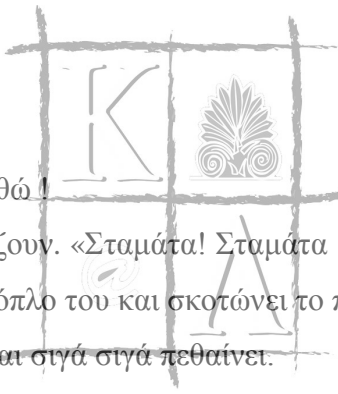
Ο Πιλάλ ακούει τις φωνές του Σαμίρ. Φωνάζει, κλαίει, σπρώχνει την πόρτα. Θέλει να βγει, δεν μπορεί όμως. Πολλοί άνθρωποι πριν, προσπάθησαν να βγούν αλλά δεν τα κατάφεραν. Ένας άντρας ή τέρας κρατάει μία τανάλια και αρχίζει να βγάζει τα νύχια του παιδιού λέγοντάς του «Αυτό για να μάθεις να γράφεις ελευθερία.» Φωνάζει, πονάει, δεν αντέχει άλλο. Ένας άλλος κρατάει τη ζώνη και τον βαράει στη πλάτη του. Τα χέρια του γεμίζουν αίμα, βγαίνουν δάκρυα από τα μάτια του, πέφτει κάτω και λέει : «Μαμά συγγώρεσέ με..! Φεύγω και σε αφήνω μόνη».

Ο Πιλάλ δεν ακούει πια τις φωνές του Σαμίρ. Φωνάζει, φωνάζει, κανείς δεν απαντάει. Τότε καταλαβαίνει τί γίνεται . Κάποια μέρα είχε πει ο Σαμίρ στον Πιλάλ : «Θα είμαστε μαζί για πάντα». Ρωτάει τώρα ο Πιλάλ : «Πού έφυγες και με άφησες;».

Ανοίγουν την πόρτα, τρέχει ο Πιλάλ και βλέπει το φίλο του νεκρό. Μου είχες πει μία μέρα ότι δεν θα με αφήσεις μόνο μου, σου είχα πει μία μέρα ότι δεν έχω το θάρρος να συνεχίσω μόνος μου. Σήκω πάνω! Σήκω πάνω σου λέω! Σήκω πάνω! Πόσες φορές γελάσαμε μαζί, πόσες φορές κλάψαμε μαζί.. πόσες φορές.. πόσες φορές...

Μη φύγεις, σε παρακαλώ..

Μη φύγεις. Χωρίς εσένα δεν μπορώ...

Μη φύγεις. Μόνος μου θα χαθώ !
Κλαίει. Τα τέρατα του φωνάζουν. «Σταμάτα! Σταμάτα !» Αυτός δεν σταματάει.
Ένας από αυτούς κρατάει το όπλο του και σκοτώνει το παιδί. Πέφτει πάνω από τον
Σαμίρ, κλείνει τα μάτια του και σιγά σιγά πεθαίνει.

Τα δύο παιδιά έκαναν κάτι που δεν είχε το θάρρος κανείς ως τώρα να το κάνει και η
μοίρα τους ήταν ο θάνατος. Πίστευαν ότι ο θάνατος είναι πιο καλός από τη ζωή
χωρίς ελευθερία. Γιατί η ζωή χωρίς ελευθερία , χωρίς ασφάλεια , δεν είναι ζωή.
Τα τέρατα παίρνουν τα δύο παιδιά και τα βάζουν στο αυτοκίνητο. Φτάνουν μπροστά
στο σχολείο τους , τους ρίχνουν εκεί και γράφουν σε ένα χαρτί :

Έτσι είναι το τέλος για κάθε έναν που θέλει ελευθερία

Μία καινούργια μέρα ξεκινά για τη χώρα, αλλά για αυτή την ημέρα υπάρχει μία
ειδική ιστορία. Η ιστορία της ημέρας είναι γεμάτη πόνο και κλάματα. Ξυπνάει ο
ήλιος. Ξεκινάει η ημέρα.

Τα παιδιά ετοιμάζονται για το σχολείο σαν κάθε μέρα. Οι μητέρες των παιδιών είναι
ακόμα δίπλα στο τηλέφωνο. Περιμένουν νέα για τα παιδιά τους, περιμένουν κάποιον
να τους πει πού είναι ή πότε θα γυρίσουν. Δεν ξέρουν ότι το να δουν τα παιδιά τους
ζωντανά μπροστά τους είναι το όνειρο που δεν πρόκειται να γίνει. Με το πέρασμα
του χρόνου αρχίζει η ελπίδα να βγαίνει από την καρδιά τους και αρχίζει ο φόβος να
κυριαρχεί στις καρδιές τους.

Τα παιδιά πηγαίνουν στο σχολείο, περιμένουν και αυτοί να μάθουν κάτι για τους δύο
συμμαθητές τους. Φτάνοντας τα παιδιά στο σχολείο τους, βλέπουν τους δύο
συμμαθητές τους νεκρούς. Πάνω στα σώματα τους φαίνονται τα σημάδια από τα
βασανιστήρια.

Τέσσερα παιδιά κρατάνε τον Σαμίρ και τέσσερα παιδιά κρατάνε τον Πιλάλ. Με τα
χέρια τους ψηλά φωνάζουν δυνατά τα συνθήματα της ελευθερίας, γιατί η αδικία
άρχιζε να ξεπερνάει τα όρια της. Τα παιδιά δίνουν στους νεκρούς τους το όνομα "οι
μάρτυρες της ελευθερίας". Περπατάνε όλοι μαζί για να τους πάνε στα σπίτια τους.
Θα είναι η τελευταία φορά που θα δουν οι μητέρες τα παιδιά τους.

Οι μητέρες ακούνε τις φωνές, ακούνε τα συνθήματα. Οι καρδιές τους χτυπάνε γρήγορα, νιώθουν ότι γίνεται κάτι. Ανοίγουν το παράθυρο για να δουν τί γίνεται. Βλέπουν τους μαθητές να κρατάνε δύο σώματα. Από μακριά δεν ξεχωρίζουν. Τρέχουν να δούνε, χωρίς να έχουν ιδέα για αυτό που θα αντικρύσουν. Ανοίγουν την πόρτα τους και βλέπουνε μπροστά τους δύο νεκρούς.

Οι νεκροί αυτοί είναι τα παιδιά τους...

Είναι τα παιδιά που προσπαθούσαν πάντα να ζωγραφίσουν το χαμόγελο στα πρόσωπα των γονιών τους. Αυτά που ήθελαν πάντα να γίνουν οι καλύτεροι. Τα παιδιά κοιμήθηκαν για πάντα, Θα ζούνε στον άλλο κόσμο, τον κόσμο των μαρτύρων .

Η αλήθεια πονάει. Όλοι το ξέρουμε.

Η αλήθεια είναι ότι ήρθε η ώρα για τα δύο παιδιά να φύγουν από αυτόν τον κόσμο σε έναν άλλο κόσμο που είναι πολύ μακριά. Σε αυτό το κόσμο τα παιδιά δεν μπόρεσαν να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα, αλλά στον άλλο κόσμο τα πράγματα θα πάνε καλύτερα. Δύσκολες στιγμές, πόνος, κλάματα. Τελευταία φορά οι μητέρες βλέπουν τα παιδιά τους.

Έτσι είναι η ζωή; Χάνεις τη ζωή σου και ποιος φταίει; Η ελευθερία φταίει .

Ελευθερία σημαίνει να χάσεις τα παιδιά σου και να ζείτε χωριστά;

Βάζουν τα σάβανα πάνω στα δύο παιδιά. Και οι μητέρες βάζουν τα μαύρα. Τα δωμάτια των παιδιών μυρίζουν τη μυρωδιά του πόνου. Βγάζουν τα δύο παιδιά από τα σπίτια τους. Είναι η τελευταία φορά που βγαίνουν από αυτή την πόρτα.

Όλα τα πράγματα κλαίνε. Οι γονείς, τα παιδιά, τα βιβλία τους, τα δωμάτια τους, η χώρα τους.

Αυτός ο λαός δεν μπορεί πια να κάνει υπομονή σε όλη αυτήν την αδικία. 40 χρόνια και αυτός ο λαός φοβάται . Ο πρόεδρος της χώρας είναι κακός άνθρωπος.

Εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους , κυβερνάει τη χώρα χωρίς τη συναίνεση του λαού. Κάνει ό,τι θέλει. Κλέβει τα χρήματα του λαού, επειδή ξέρει ότι ο λαός του είναι αδύναμος και ξέρει ότι κανένας δεν μπορεί να του πει όχι .

Παιδιά στην ηλικία του τριαντάφυλλου χάνουν τη ζωή τους και ο πόνος είναι ότι δεν αξίζουν να πεθαίνουν τα παιδιά. Οι φωνές των καταπιεσμένων αγκαλιάζουν τον

ουρανό, φωνάζουν δυνατά.

Μεταφέρουν στους ώμους τους τούς μάρτυρες της ελευθερίας.

Φτάνουν. Εδώ είναι ο τάφος. Βάζουν τα παιδιά μέσα.

Οι άνθρωποι, οι γονείς, τα παιδιά και όλη η πόλη κλαίει.

Από εδώ ανοίγει το τετράδιο της πόλης που γράφει μέσα την ιστορία της ελευθερίας.

Αλλά η αδικία δεν σταματάει, γίνεται όλο και πιο σκληρή. Ο πρόεδρος της χώρας νιώθει ότι είναι σε επικίνδυνη θέση. Για αυτό αρχίζει να σκοτώνει τους ανθρώπους που ακολουθούν το δρόμο της ελευθερίας. Ο λαός ξυπνάει μετά από 40 χρόνια αδικίας.

Ο πρόεδρος της χώρας νομίζει ότι με την κατάπνιξη μπορεί να τους σταματήσει.

Στρατιώτες αρχίζουν να κατεβαίνουν στους δρόμους για να φοβηθούν οι άνθρωποι.

Αλλά η δύναμη της ελευθερίας κυριαρχεί στις καρδιές.

Όχι πάλι πόνο και φόβο, όχι πάλι στέρηση.

Φτάνει !!!.

Οι φωνές των όπλων κυριαρχούν στην πόλη. Η αστυνομία που είναι με τον πρόεδρο κατεβαίνει στους δρόμους για να σκοτώσει τους ανθρώπους που θέλουν να ζουν σαν άνθρωποι. Ο στρατός που νομίζει ότι θα σώσει την χώρα κατεβαίνει στους δρόμους για να σκοτώσει τα αδέρφια του.

Τα πράγματα αλλάζουν, τα αίματα τρέχουν σαν θάλασσα σε αυτή τη χώρα και κανείς δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Με το πέρασμα του χρόνου κλείνουν τις εισόδους της πόλης για να μην μπορούν να βρουν το φαγητό τους για να φάνε. Πολλά παιδιά πεθαίνουν από την πείνα και κανένας δεν μπορεί να κάνει κάτι ή να αλλάξει αυτή την κατάσταση. Πολλοί άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους από τα όπλα των αδελφών τους που ήταν στο στρατό, γιατί οι οδηγίες στο στρατό λένε να σκοτώσουν οποιοδήποτε άνθρωπο που θέλει να ζει σαν άνθρωπος.

Κάθε σπίτι έχει τη δική του ιστορία και κάθε σπίτι χάνει κάποιον από την οικογένεια.

Η χώρα πονάει, χάνει τα παιδιά της. Παιδιά ποτίζουν τη γη τους με το αίμα της ελευθερίας.

Μεγάλη ιστορία ...που δεν έχει τέλος.

Και η ερώτηση που δεν έχει απάντηση :

Πότε θα σταματήσει ο πόλεμος στη χώρα μου τη Συρία;

Χαντάμ Γάντα